

Arrest

nr. 316 157 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 12 september 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 16 oktober 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Akakhel gelegen in het district Bagrami van de provincie Kaboel. U bent geboren op 1/08/2002 en bent gehuwd met uw nicht, Marwa.

In Afghanistan ging u naar school tot u afstudeerde van de 12de graad in 2019. Uw broer, [Z.], werkte voor UNHCR vanaf 2014 à 2015 tot aan zijn verdwijning. [Z.] ontving een dreigbrief en in 2016 werd hij ontvoerd door uw neven, de zonen van uw paternale tante, [K.], [E.] en [F.] die lid zijn van de taliban. Sindsdien heeft u niets meer gehoord van [Z.]. Vier jaar voor uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) begon een grondconflict tussen uw familie en uw neven. Zowel u als uw neven woonden naast de gronden waar het conflict over gaat. Uw neven zeiden dat de velden van hen zijn maar eigenlijk zijn de velden van jullie. Ten gevolge van het grondconflict hebben u en uw vader een paar keer gevochten met uw neven, maar hierbij vielen geen slachtoffers. De dorpsouderen haalden jullie uit elkaar. Sinds de val van de overheid was u op de hoogte van het lidmaatschap van uw neven bij de taliban. Na de machtsovername ging u naar uw maternale oom in Nangarhar en vandaar verliet u Afghanistan.

U verliet Afghanistan 10 à 15 dagen na de val van de overheid, dus eind augustus 2021. U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Frankrijk tot u op 10 juni 2022 in België toekwam. De DVZ registreerde uw verzoek om internationale bescherming op 15 juni 2022. Na uw vertrek uit uw eigen dorp kreeg uw vader thuis een dreigbrief toe van de taliban en heeft hij 2 tot 3 keer ruzie gehad met uw neven. In de dreigbrief stond dat u zich moest aanmelden bij hen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een document van het werk van uw broer, een kopie van uw schoolresultaten uit Afghanistan, een kopie van uw elektronische taskara, een kopie van een brief van de maleks en een kopie van een dreigbrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door uw neven die lid zijn van de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt een vrees voor vervolging aan ten gevolge van het werk van uw broer [Z.]. Om volgende redenen slaagt u er niet in het profiel van uw broer als medewerker voor UNHCR aannemelijk te maken:

Ten eerste is uw kennis over het werk van uw broer uitermate gebrekkig. Zo verklaarde u zowel bij de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat uw broer voor meerdere internationale organisaties heeft gewerkt (DVZ, CGVS Vragenlijst, punt 5; CGVS, p. 13). Doorgevraagd naar welke internationale organisaties gaf u er twee namelijk UNHCR en ORG (CGVS, p. 13). Eerst liet u uitschijnen dat het twee aparte werkgevers zijn door te stellen dat uw broer voor beide werkte (CGVS, p. 13). Later verklaarde u plots dat UNHCR en ORG hetzelfde zijn (CGVS, p. 14). Doorgevraagd over ORG weet u niet waarvoor deze afkorting staat en is het plots een afdeling binnen UNHCR (CGVS, p. 14). Dit klemmt met uw bewering dat uw broer voor meerdere internationale organisaties werkte. Naast uw gebrekkige kennis over de internationale organisaties waar uw broer voor werkte, was ook uw inhoudelijke kennis over het werk van uw broer heel beperkt. Zo wist u niet het minste over wat uw broer deed bij UNHCR en kon u zelfs zijn functie niet noemen (CGVS, p. 13). Gevraagd naar waar uw broer werkte, verklaarde u niet te weten of hij in Kaboel of in Nangarhar werkte voor UNHCR (CGVS, p. 13). Verder verklaarde u dat uw broer niet elke avond naar huis kwam na zijn werk, maar waar hij dan verbleef als hij niet naar huis kwam wist u ook al niet (CGVS, p. 13). Op basisvragen over het werk van uw broer moest u dus het CGVS een antwoord schuldig blijven, wat ernstig vragen doet rijzen bij de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer. Als verschuiving voor uw gebrekkige kennis haalde u uw jeugdige leeftijd aan (CGVS, p. 14). Als uw broer in 2016 werkte voor die ngo's was u toen 14-15 jaar oud, wat niet dermate jong is dat u geheel onwetend zou zijn. Uw jeugdige leeftijd biedt onvoldoende verschuiving voor uw gebrekkige kennis aangezien toch redelijkerwijze kan worden verwacht dat u een zekere mate van basiskennis heeft over het werk van uw broer, een van de redenen van

uw vertrek uit uw land van herkomst. Daarenboven heeft u jarenlang thuis gewoond en kon u zich dus ook nog later en zelfs tot op de dag van vandaag, hierover informeren bij uw familie.

Ten tweede legt u maar een enkel document neer van de tewerkstelling van uw broer voor UNHCR en kan u hierover niets meer zeggen dan dat het een document is van uw broer (CGVS, p. 10). Om bewijskrachtig te zijn moet een document ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Daarenboven blijkt uit de inhoud van het document dat uw broer actief was als administratief/financieel medewerker bij YAAR, waardoor u wel iets kon geweten hebben over wat uw broer deed bij UNHCR als u de moeite zou hebben gedaan om kennis te nemen van de inhoud van het document dat u zelf neerlegt. De vaststelling dat de functie en het specifieke programma van uw broer op het document staan dat u voorlegt, maar u er toch helemaal niets over weet tast eveneens de geloofwaardigheid van het profiel van uw broer aan. Er mag van u worden verwacht dat u al het mogelijke zou doen om kennis te nemen van de precieze inhoud van een document dat u zelf neerlegt ter staving van uw verzoek.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof worden gehecht aan de beweerde tewerkstelling van [Z.] bij (een) internationale organisatie(s) waardoor al een voorbehoud moet worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van zijn werk. Daarenboven zijn uw verklaringen over de problemen van uw broer volatiel en vaag wat andermaal de geloofwaardigheid ervan ondermijnt:

Zo verklaarde u eerst dat uw broer naar zijn werk ging en dat hij sindsdien verdwenen is. Daarbij wist u niet of uw broer nog op zijn werk was geweest of niet, wat al opvallend is (CGVS, p. 14). Meer wist u spontaan niet te vertellen over deze nochtans zeer ingrijpende gebeurtenis. Verder in het interview verklaarde u dan dat uw broer werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 15). Enerzijds gaf u aan dat uw broer werd gedood, anderzijds dat u sinds zijn verdwijning niets meer over hem weet (CGVS, p. 12 en 14). U slaagde er kortom helemaal niet in eenduidig weer te geven wat er met uw broer is gebeurd. Daarnaast verklaarde u eerst dat u niet weet of [Z.] ooit problemen heeft gehad door zijn werk (CGVS, p. 15). Wanneer werd doorgevraagd of [Z.] ooit bedreigd is geweest, verklaarde u dan plots van wel en verklaarde u zelfs dat hij u had verteld dat hij problemen had gekregen door zijn werk (CGVS, p. 15). De vaststelling dat u eerst antwoordde dat u het zich niet kon herinneren of [Z.] ooit problemen had door zijn werk, maar vervolgens verklaarde dat uw broer het u letterlijk had verteld is dermate volatiel dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas hierdoor wordt aangetast.

Ook over de dreigbrief die uw broer heeft ontvangen legde u volatiele en tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u eerst dat u niet weet op welke manier uw broer was bedreigd geweest (CGVS, p. 15). Nochtans heeft u bij de DVZ verklaard dat uw broer een dreigbrief kreeg (CGSV, Vragenlijst DVZ, punt 5). Toen u op het persoonlijk onderhoud hiermee werd geconfronteerd verklaarde u plots dat uw broer inderdaad een dreigbrief had ontvangen (CGVS, p. 15). Het is echter weinig geloofwaardig dat u dit niet meteen opwierp toen u werd gevraagd naar de problemen van uw broer en de bedreigingen die hij ontving. Daarnaast verklaarde u over die dreigbrief op de DVZ dat uw naam daar ook in was vermeld (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 5). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u de inhoud niet kent van die dreigbrief en niet weet wat daarin staat (CGVS, p. 15 en 23). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u die brief zelf niet had gezien en gelezen, maar dat uw broer zei dat uw naam daarin stond (CGVS, p. 23). Het is echter erg opmerkelijk dat u niet opwierp dat uw naam erin staat toen u werd gevraagd naar de inhoud van de brief en dit pas verklaarde nadat u werd gewezen op uw eerdere verklaring bij de DVZ. Des te meer gelet op het ingrijpend karakter van een vermelding van uw naam in een dreigbrief van de taliban.

Daarenboven komt de vaststelling dat u weinig weet over de ondernomen acties om uw broer terug te vinden de geloofwaardigheid van de ontvoering van uw broer niet ten goede. Gevraagd naar de ondernomen acties verklaarde u onder andere ngo's te hebben gecontacteerd (CGVS, p. 14). Toen vervolgens werd doorgevraagd naar welke ngo's zijn gecontacteerd, hoe deze ngo's zijn gecontacteerd en wat hun reactie was, moet worden vastgesteld dat u hier niets over weet (CGVS, p. 14-15).

Gelet op bovenstaande bevindingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u een familielid zou zijn van iemand die voor (een) internationale organisatie(s) werkte noch aan uw verklaringen dat dit familielid werd vervolgd. Bijgevolg kan er evenmin worden aangenomen dat u hierdoor mogelijk een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

Verder haalt u ook een vrees voor vervolging aan ten gevolge van het grondconflict met uw neven. Om volgende redenen heeft u niet weten hard maken dat u en uw familie al vier jaar lang in een grondconflict is verwickeld met uw neven. Uw kennis over het grondconflict bleek namelijk onaannemelijk beperkt te zijn:

Het grondconflict ligt mede aan de basis van uw vertrek uit uw land van herkomst waardoor basiskennis over de gronden mag worden verwacht, wat in casu ontbreekt. Zo kan u zich niet herinneren of uw familie de

grond gebruikte als landbouwgrond (CGVS, p. 16). Of uw vader de gronden gegeven heeft aan u of niet kon u ook niet duidelijk uitleggen. Zo verklaarde u eerst dat uw vader de gronden heeft gegeven aan u (CGVS, p. 17), maar later verklaarde u letterlijk dat u zich niet kan herinneren of uw vader u ooit de gronden heeft gegeven (CGVS, p. 17).

Nog kon u niet toelichten hoe het conflict was ontstaan. Zo verklaarde u dat uw neven vier jaar geleden zeiden dat de gronden van hen zijn en zo het grondconflict begon (CGVS, p. 17). Hierbij kan u geen zicht bieden op waarom uw neven plots zeiden dat de gronden van hen zijn. U weet niet of er iets is gebeurd waardoor ze ineens vinden dat het hun gronden zijn (CGVS, p. 17). Nochtans zijn de gronden al lang (zelfs al van voor uw geboorte) van uw vader en is er plots, vier jaar geleden, een conflict hierover begonnen waardoor kan verwacht worden dat u kan duiden hoe dat is begonnen (CGVS, p. 17). Evenmin wist u te verduidelijken waar het gebeurde dat uw neven tegen uw vader zijn komen zeggen dat het hun gronden zijn en kon u enkel gissen naar deze locatie (CGVS, p. 18).

Vervolgens gevraagd naar de oplossingen voor het grondconflict haalde u een jirga aan die had plaatsgevonden maar u was helemaal niet op de hoogte van de uitkomst van dit overleg (CGVS, p. 19). Het is erg ongeloofwaardig dat als er een jirga wordt georganiseerd naar aanleiding van een grondconflict waarbij u betrokken bent, u geen idee heeft van de beslissing die uit deze jirga is gekomen. U haalde aan niet aanwezig te zijn geweest op deze jirga (CGVS, p. 19). Uw afwezigheid op de jirga kan niet als verschuiving gelden voor het ontbreken van uw kennis aangezien kan verwacht worden dat u zich hierover nadien informeert.

Naast uw beperkte kennis over het grondconflict is ook uw kennis over de vijanden van uw familie, de hoofdpersonen van uw asielrelaas die tevens familieleden zijn en vlakbij u woonden in Afghanistan, gebrekkig wat andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondergraaft. Zo weet u dat uw neven, [K.], [E.] en [F.] lid zijn van de taliban, maar weet u niet wat ze deden bij de taliban toen u nog in Afghanistan was noch wat ze nu doen bij de taliban (CGVS, p. 21). Des te ongeloofwaardiger wordt het wanneer u zelfs niet weet of de vader van uw neven lid is van de taliban (CGVS, p. 21). Daarnaast kan u niets zeggen over hoe de relatie was tussen uw vader en uw familie waar u een conflict mee heeft (CGVS, p. 21). Nochtans kan verwacht worden, gelet op het beweerde vijandschap, dat de relatie tussen uw vader en zijn familie een relatie is waar iets over te zeggen valt.

Verder sterkt uw tegenstrijdige verklaring over de inhoud van de dreigbrief de geloofwaardigheid van het grondconflict allerm minst. Zo verklaarde u dat de dreigbrief gericht is aan uw vader (CGVS, p. 24), terwijl duidelijk uit de dreigbrief blijkt dat deze gericht is aan [I.], zoon van [M.Z.] en dus niet aan [M.Z.] zelf zoals u verklaarde (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Dit is een flagrante tegenstrijdigheid over de inhoud van een document dat u zelf voorlegt ter bewijs en waarvan u zich nochtans kon informeren over de inhoud.

Daarnaast legt u inconsistente verklaringen af over de dreigbrief die uw vader ontving nadat u uit het dorp was vertrokken en in Nangarhar bij uw maternale oom verbleef. Zo verklaarde u eerst dat die brief ongeveer 10 à 15 dagen na uw vertrek toekwam (CGVS, p. 11), wat niet te rijmen valt met de datum op de brief en uw verklaring dat u 10 dagen na de val van de overheid vertrok (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier waaruit blijkt dat de dreigbrief 21/2/1443 als datum heeft, wat omgerekend naar de Westerse kalender 29 september 2021 is). Vervolgens moet dan blijken dat u eigenlijk niet weet of u op het moment dat uw vader de dreigbrief ontving nog in Afghanistan was of niet (CGVS, p. 23). Het is erg opmerkelijk dat u dat niet weet en het nalaat u hierover te informeren bij uw vader.

Vervolgens wordt uw vrees verder ondermijnd door uw desinteresse in het verdere verloop van uw problemen na uw eigen vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat uw vader nog naar de velden gaat in Akakhil (CGVS, p. 20). Gelet op het grondconflict is dit niet vanzelfsprekend en belangrijke informatie voor u om uw eigen vrees in te kunnen schatten waardoor kan verwacht worden dat u hiernaar vraagt. Des te meer aangezien u nog in contact staat met uw vader (CGVS, p. 8). Echter weet u niet hoe vaak uw vader naar de velden gaat, waar hij dan verblijft noch om welke reden hij naar daar gaat (CGVS, p. 20).

Tot slot is het niet geloofwaardig dat uw familie is moeten verhuizen naar Nangarhar vanuit Kaboel doordat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de huidige woonplaats van uw familie. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de huidige woonplaats van uw familie Kaboel is, terwijl u op het persoonlijk onderhoud Nangarhar als huidige woonplaats opgaf en hierbij verklaarde dit al te weten bij uw aankomst in België (CGVS, Verklaring DVZ, punt 13; CGVS, p. 6). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid veranderde u plots uw verklaring en stelde u dat uw familie inderdaad in Kaboel woonde op het moment van het interview bij de DVZ en dat uw familieleden pas daarna zijn verhuisd (CGVS, p. 6). Het louter aanpassen van een eerdere verklaring is geen afdoende uitleg. Later in het interview toen de chronologie werd overlopen verklaarde u plots terug dat uw familie in Nangarhar woonde toen u uw eerste interview had bij de DVZ

(CGVS, p. 24). Het is erg bevreemdend dat u geen coherente verklaringen kan afleggen over de huidige woonplaats van uw familie, te meer u nog in contact staat met uw familie (CGVS, p. 8).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegenwoordigd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van het document van uw broer werd hierboven al naar inhoud besproken. De kopie van uw schoolresultaten uit Afghanistan houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en staft enkel uw scholing in Afghanistan die niet wordt betwist. De kopie van uw elektronische taskara zegt hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Aan de kopie van de brief van de dorpsouderen kan geen bewijswaarde worden toegeschreven aangezien het document gaat over het grondconflict waaraan om bovenstaande redenen geen geloof kan worden gehecht. De kopie van de dreigbrief werd hierboven al naar inhoud besproken. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dit geldt hier des te meer gezien u slechts kopieën hebt neergelegd, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerking over de notities van het persoonlijk onderhoud die u via uw advocaat per e-mail aan het CGVS overmaakte op 7 augustus 2023 evenmin een ander licht werpt op de beoordeling van uw verzoek. Deze opmerking omvat namelijk slechts een verbetering van een schrijffout bij de achternaam van uw vader, Zagir werd verbeterd naar Zahir. Uw opmerking omvat geen inhoudelijke wijziging ten aanzien van uw vluchtmotieven noch een toevoeging waardoor uw opmerking niet kan leiden tot een andere oordeelsvorming aangaande uw nood om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar de “EUAA Country

Guidance: Afghanistan van mei 2024”, *“EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024*”, *“EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*” alsook de *“COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen. Hij brengt ook geen recente informatie aan die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen

3. Beoordeling

In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”*.

Verzoeker benadrukt dat *“hij zijn neven en de taliban vreest, oa ten gevolge [van] een grondconflict.”* Hij citeert uit de Nansen Note *“Afghanistan een analyse van het beschermingsbeleid en risico bij terugkeer”* van oktober 2022 waarin de risicogroepen worden opgelijst zoals vermeld in de *“Country Guidance van april 2022”* van de EUAA.

Hij betoogt dat het *“duidelijk”* is dat hij behoort tot een risicogroep die nood heeft aan internationale bescherming. Vervolgens citeert hij verschillende passages van de bestreden beslissing waarbij hij wenst *“zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS [...]”*.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door zijn neven, K., E. en F., meer bepaald de drie zonen van zijn paternale tante, die tevens lid zijn van de taliban. Verzoeker verklaart dat hij hen enerzijds vreest omwille van het werk van zijn oudere broer Z. voor internationale organisaties in Afghanistan. Z. ontving een dreigbrief waarna hij in 2016 zou zijn ontvoerd door voormelde neven. Sindsdien is er geen nieuws over hem. Anderzijds vreest verzoeker hen omwille van een grondconflict. Dit conflict tussen verzoekers gezin en zijn neven ontstond 4 jaar voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ). Verzoekers gezin en zijn neven woonden naast de gronden die eigendom zijn van verzoekers vader en het voorwerp van het conflict zijn. K., E. en F. eisten deze gronden plots op waardoor vervolgens enkele gevechten plaatsvonden. Er zou een jirga hebben plaatsgevonden teneinde het grondconflict op te lossen waarvan verzoeker de uitkomst niet kent. Sinds de val van het voormalige Afghaanse regime is verzoeker op de hoogte van het lidmaatschap van zijn neven bij de taliban. Na de machtsovername vertrok verzoeker naar het huis van zijn maternale oom in Nangarhar en verliet vervolgens, ongeveer 10 dagen na de val, Afghanistan. Na zijn vertrek uit het dorp, kreeg verzoekers vader een dreigbrief van de taliban waarin stond dat verzoeker zich bij hen moest aanmelden. Zijn vader had nog twee tot drie keer ruzie met K., E. en F.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CG) is van oordeel dat verzoeker een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet aannemelijk heeft gemaakt aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De Raad kan zich hierbij aansluiten omwille van de volgende vaststellingen die de kern van verzoekers vluchtrelaas betreffen, waarover het CG op omstandige wijze motiveert en die steun vinden in de vragenlijst die werd ingevuld bij de DVZ op 2 augustus 2022 en in het verslag van het gehoor bij het CG op 31 juli 2023. Zoals hierna blijkt, slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen onderuit te halen:

A. En kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij een familielid zou zijn van iemand die voor (een) internationale organisatie(s) werkte noch aan zijn verklaringen dat dit familielid werd vervolgd. Bijgevolg kan evenmin worden aangenomen dat verzoeker hierdoor mogelijk een risico zou lopen bij terugkeer naar Afghanistan. Dit omwille van volgende bevindingen:

(1) Verzoeker slaagt er niet in het profiel van zijn broer als medewerker van UNHCR aannemelijk te maken:

(i.) Verzoekers kennis over de internationale organisatie(s) waarvoor zijn broer Z. werkzaam was is gebrekkig. Verzoeker verklaarde zowel bij de DVZ als bij het CG in eerste instantie dat zijn broer voor meerdere internationale organisaties had gewerkt, namelijk UNHCR en ORG. Hij liet eerst uitschijnen dat het twee aparte werkgevers waren door te stellen dat zijn broer voor beide werkte. Later verklaarde verzoeker plots dat UNHCR en ORG hetzelfde zijn. Doorgevraagd over ORG weet verzoeker niet waarvoor deze

afkorting staat en stelt hij plots dat het een afdeling binnen UNHCR is. Dit klemmt met zijn bewering dat zijn broer Z. werkzaam was voor meerdere internationale organisaties.

(ii.) Verzoekers inhoudelijk kennis over het werk van zijn broer is heel beperkt. Verzoeker bleef het antwoord schuldig op basisvragen over het werk dat zijn broer deed. Zo weet hij niet wat zijn broer deed bij UNHCR, wat zijn functie was en kan hij niet zeggen of hij werkzaam was in Kaboel dan wel in Nangarhar. Verzoeker was op het moment dat zijn broer werkzaam was voor UNHCR ongeveer 14 of 15 jaar oud wat niet dermate jong is dat hij hierover geheel onwetend kan zijn. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij een zekere basiskennis heeft over het werk van zijn broer, een van de redenen van zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien heeft hij jarenlang thuis gewoond waardoor hij de mogelijkheid had zich hierover te informeren bij zijn familie.

(iii.) Verzoeker kan over het enige document dat hij neerlegt met betrekking tot het werk van zijn broer voor UNHCR niets meer zeggen dan dat het een document is van zijn broer. Uit de inhoud van het document blijkt dat zijn broer werkzaam was als administratief/financieel medewerker bij YAAR. De vaststelling dat deze informatie op het door verzoeker neergelegde document staat terwijl hij er helemaal niets over weet, tast eveneens de geloofwaardigheid van het profiel van zijn broer aan. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om kennis te nemen van de precieze inhoud van een document dat hij zelf neerlegt ter staving van zijn verzoek.

(2) Verzoekers verklaringen over de problemen van zijn broer zijn “*volatief*” en vaag wat de geloofwaardigheid ervan andermaal ondermijnt.

(i.) Verzoeker slaagt er niet in eenduidig weer te geven wat er met zijn broer is gebeurd. Enerzijds gaf verzoeker aan dat hij werd gedood, anderzijds dat hij sedert zijn verdwijning niets meer over hem weet. Eerst antwoordde verzoeker dat hij zich niet kon herinneren of zijn broer ooit problemen had gekend omwille van zijn werk om dan vervolgens te verklaren dat zijn broer het hem letterlijk had verteld.

(ii.) Met betrekking tot de dreigbrief die zijn broer Z. had ontvangen, verklaarde verzoeker eerst dat hij niet wist op welke manier zijn broer werd bedreigd. Toen verzoeker werd geconfronteerd met het feit dat hij bij de DVZ aangaf dat zijn broer een dreigbrief kreeg, verklaarde hij plots dat zijn broer inderdaad een dreigbrief had ontvangen. Eerst verklaarde hij dat zijn naam in de dreigbrief werd vermeld, later verklaarde hij dat hij de inhoud van deze brief niet kende. De confrontatie met deze dreigbrief levert geen bevredigende uitleg op.

(iii.) Verzoeker weet weinig over de acties die zijn ondernomen om zijn broer terug te vinden. Hij stelt dat hiertoe ngo's werden gecontacteerd maar weet niet welke ngo's, hoe ze zijn gecontacteerd en wat hun reactie was.

B. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn familie al vier jaar lang is verwickeld in een grondconflict met zijn neven. Verzoekers kennis over dit grondconflict is namelijk onaannemelijk beperkt.

(i.) Verzoekers basiskennis over de betrokken gronden ontbreekt. Zo kan hij zich niet herinneren of zijn familie deze gebruikte als landbouwgrond. Hij kon ook niet duidelijk uitleggen of zijn vader de gronden aan hem had gegeven of niet. Zo verklaarde hij eerst dat zijn vader de gronden aan hem had gegeven, maar later verklaarde hij letterlijk dat hij zich niet kon herinneren of zijn vader hem ooit de gronden had gegeven.

(ii.) Verzoeker kan niet toelichten hoe het grondconflict is ontstaan. Hij verklaarde dat zijn neven vier jaar geleden zeiden dat de gronden van hen zijn en dat zo het conflict begon. Hierbij kan verzoeker geen zicht bieden op de reden waarom zijn neven plots zeiden dat de gronden, die al van voor verzoekers geboorte van zijn familie zijn, van hen zijn.

(iii.) Verzoeker haalde een jirga aan die werd georganiseerd om het conflict op te lossen maar was niet op de hoogte van de uitkomst ervan. Verzoekers afwezigheid op de jirga kan niet als verschoning hiervoor gelden, aangezien kan worden verwacht dat hij zich hierover nadien informeert.

(iv.) Verzoekers kennis over de vijanden van zijn familie, de hoofpersonen van zijn asielrelaas die tevens familieleden zijn en vlakbij wonen in Afghanistan, is gebrekkig. Verzoeker weet niet wat zijn neven deden bij de taliban toen hij nog in Afghanistan was, noch wat ze nu doen bij de taliban.

(v.) Verzoeker legt een tegenstrijdige verklaring af over de inhoud van de dreigbrief. Zo verklaarde hij dat deze is gericht aan zijn vader, terwijl uit de dreigbrief duidelijk blijkt dat deze gericht is aan I., zoon van M.Z. en dus niet aan M.Z. zelf (zie vertaling toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast legt hij inconsistente verklaringen af over deze dreigbrief die zijn vader ontving nadat verzoeker uit het dorp was vertrokken en in Nangarhar bij zijn maternale oom verbleef. Zo verklaarde hij eerst dat de brief ongeveer 10 à 15 dagen na zijn vertrek toekwam, wat niet te rijmen valt met de datum op de brief en zijn verklaring dat hij 10

dagen na de val van de overheid vertrok (zie vertaling toegevoegd aan administratief dossier waaruit blijkt dat de dreigbrief 21/2/1443 als datum heeft, wat omgerekend naar de Westerse kalender 29 september 2021 is). Vervolgens moet dan blijken dat verzoeker niet weet of hij al dan niet in Afghanistan was op het moment dat zijn vader de dreigbrief ontving. Het is erg opmerkelijk dat hij dit niet weet en nalaat zich hierover te informeren bij zijn vader.

C. Verzoekers desinteresse voor het verder verloop van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan ondermijnt verder zijn vrees. Verzoeker verklaarde dat zijn vader nog naar de velden gaat in Akakhil. Gelet op het grondconflict is dit niet vanzelfsprekend en belangrijke informatie om verzoekers eigen vrees te kunnen inschatten, waardoor kan worden verwacht dat verzoeker zijn vader hiernaar vraagt, des te meer aangezien hij nog contact heeft met zijn vader. Echter weet verzoeker niet hoe vaak zijn vader naar de velden gaat, waar hij dan verblijft noch om welke reden hij naar daar gaat.

D. Het is niet geloofwaardig dat verzoekers familie moest verhuizen van Kaboel naar Nangarhar doordat hij er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de huidige woonplaats van zijn familie. Zo verklaarde hij bij de DVZ dat de huidige woonplaats van zijn familie Kaboel was, terwijl hij op het persoonlijk onderhoud Nangarhar als huidige woonplaats van zijn familie opgaf en hierbij verklaarde dit al te weten bij zijn aankomst in België. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid veranderde hij plots zijn verklaring en stelde hij dat zijn familie inderdaad in Kaboel woonde op het moment van het DVZ-interview en dat ze pas daarna zijn verhuisd. Het louter aanpassen van een eerdere verklaring is geen afdoende uitleg. Later tijdens het persoonlijk onderhoud toen de chronologie werd overlopen verklaarde verzoeker plots opnieuw dat zijn familie in Nangarhar woonde ten tijde van het DVZ-interview.

E. Verweerder legt op een gemotiveerde uit waarom de neergelegde documenten de door hem gedane vaststellingen, die hierboven worden weergegeven, niet kunnen ombuigen.

Verzoeker kan de motieven A. (1), (i.) en (ii.) bezwaarlijk aan het wankelen brengen door zijn eenvoudig betoog dat hij op het moment dat zijn broer Z. werkzaam was voor UNHCR nog jong was en dat zijn broer niet lang voor deze organisatie heeft gewerkt. De Raad wijst er in navolging van verweerder op dat verzoeker op het moment dat zijn broer werkzaam was voor UNHCR 14 of 15 jaar oud was, waardoor toch redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij hiervan op de hoogte is en in staat is om hierover basisinformatie te verschaffen, zoals of zijn broer werkzaam was voor één of meerdere organisaties, wat zijn broer deed voor UNHCR, wat zijn functie was en op welke plaats hij werkzaam was. Bovendien is verzoeker blijkens zijn verklaringen in Afghanistan tot de twaalfde graad naar school gegaan (gehoorverslag CG. p. 5). Van een persoon met een dergelijk profiel kan toch worden verwacht dat hij in staat is enige informatie te geven over kernelementen van zijn asielrelaas, zoals over de professionele activiteiten van zijn broer waaraan hij een vervolgingsvrees verbindt. Daar komt nog bij dat verzoeker nadat zijn broer Z. in 2016 verdween, nog jarenlang thuis heeft gewoond samen met zijn familie en dat hij ook na aankomst in België nog wekelijks contact heeft met zijn vader (gehoorverslag CG. p. 8) waardoor dan toch ook kan worden verwacht dat, als er gaten zijn in verzoekers kennis over de werkzaamheden van zijn broer, hij zijn vader hierover alsnog bevraagt.

Voor wat betreft overweging A. (1) (iii.) beperkt verzoeker zich ertoe op algemene wijze aan te halen dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling rekening moet worden gehouden met *“alle beschikbare bewijzen”* en dus ook met *“het schriftelijk bewijsstuk”* aangezien dit een positief effect kan hebben op deze beoordeling. Hij citeert hierbij uit het arrest M.A. tegen Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De Raad kan verzoeker volgen waar hij stelt dat documenten deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Echter legt hij niet concreet uit met welke documenten verweerder geen rekening zou hebben gehouden en specifiek welk *“schriftelijk bewijsstuk”* verweerder zou hebben genegeerd. Het blijkt ook niet uit de bestreden beslissing of het rechtsplegingsdossier dat verweerder bepaalde door verzoeker neergelegde documenten niet in zijn beoordeling zou hebben betrokken. Integendeel, blijkens de door verzoeker geciteerde passage heeft verweerder duidelijk oog gehad voor het door hem neergelegde document. Verweerder legt hierin concreet uit waarom het document met betrekking tot de tewerkstelling van zijn broer bijdraagt aan het ongeloofwaardig bevonden profiel van deze laatste. Met name omdat de functie en het specifieke programma van zijn broer erin worden vermeld terwijl verzoeker hier helemaal niets over weet en niet de moeite heeft gedaan om kennis te nemen van deze inhoud. Met zijn simpele aposteriori uitleg dat niet kan worden aanvaard dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig wordt bevonden *“(enkel) omdat verzoeker het document niet heeft laten voorlezen door andere personen.”* haalt verzoeker de gedane beoordeling niet onderuit.

Voorts kan uit een algemene verwijzing naar psychologisch onderzoek, waarvoor wordt verwezen naar literatuur uit 2006, bezwaarlijk worden aanvaard als verklaring voor de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden in overwegingen A. (2.), (i.) en (ii.). Er liggen geen medische documenten voor of attesten opgesteld door psychologen waaruit blijkt dat verzoekers mentale toestand van die aard is dat de kans groot is dat hij inconsistente of tegenstrijdige verklaringen aflegt. Voorts volstaat evenmin verzoekers verzoek om rekening te houden met zijn *“lage scholingsgraad”*. Verzoekers bewering dat hij laaggeschoold is stemt

bovendien niet overeen met zijn verklaringen afgelegd bij het CG tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij tot de twaalfde graad school heeft gelopen en aldus het secundair onderwijs heeft voltooid. Hij was ook van plan om naar de universiteit te gaan (gehoorverslag CG. p.5). Verzoekers aposteriori uitleg dat waar hij *“bijvoorbeeld”* heeft verklaard dat zijn broer dood is, dit eerder een vermoeden is, gelet op het tijdsverloop sinds zijn verdwijning, kan bezwaarlijk aanvaard worden. In het gehoorverslag CG (p.10) kan immers worden gelezen: *“Dat is een document van mijn broer [Z.], hij werkte voor de Republieke overheid, hij werkte voor UNHCR. Taliban hebben hem vermoord, wij weten niet of hij dood of levend is, daarom heb ik gevraagd is hij dood of verdwenen en hij is vermoord”*. Ook op p. 12 van het gehoorverslag kan worden gelezen: *“Mijn broer was lang geleden, in 2016, verdwenen en gedood”*. Verzoekers aposteriori uitleg biedt ook geen verschoning voor de overige door verweerder vastgestelde inconsistenties, vaagreden en tegenstrijdigheden.

Voor wat betreft motief B. (1) (i.) komt verzoeker niet verder dan te bevestigen dat *“hij het zich niet meer kan herinneren”* en op algemene wijze te citeren uit een rapport van het UNHCR, *“Beyond Proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”*, dat handelt over de werking van het geheugen en stelt dat beslissingsmakers redelijke verwachtingen dienen te hebben over wat een asielzoeker zou moeten weten en wat hij zich kan herinneren. Door een algemeen rapport aan te halen inzake een schommelend geheugen, toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu onrealistische verwachtingen had over de informatie die verzoeker zou moeten kunnen verstrekken. Zo acht de Raad het niet overdreven of onrealistisch van verweerder om te verwachten dat verzoeker kan specificeren of de gronden waarover een conflict bestaat en waaraan hij een vervolgingsvrees verbindt al dan niet landbouwgronden zijn. Verzoeker antwoordt blijkens het gehoorverslag echter ontelbare keren op voormelde vraag en andere simpele vragen van het CG, *“ik weet het niet”* of *“ik herinner me het niet”*.

Tot slot, voor wat betreft motief C., kan verzoeker de door verweerder vastgestelde desinteresse voor het verder verloop van zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan niet vergoelijken door te stellen dat het niet altijd even makkelijk is zijn familie in Afghanistan te contacteren omwille van een slechte verbinding of omdat zijn familie niet openlijk durft te spreken over hun problemen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker verklaarde wekelijks contact te hebben met zijn vader (gehoorverslag CG. p. 8). Bovendien ziet de Raad niet in waarom verzoekers vader niet met verzoeker zou willen delen hoe vaak hij naar de velden gaat, waar hij dan verblijft of waarom hij naar daar gaat.

Door verder te poneren dat het *“duidelijk”* is dat de groep waartoe hij behoort een risicogroep betreft waardoor hij *“wel degelijk in de problemen kan komen bij terugkeer naar Afghanistan”* en hierbij te verwijzen naar de risicogroepen opgesteld door het Europees Asielagentschap, kan verzoeker de bestreden beslissing niet onderuit halen.

De conclusie van verweerder dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas blijft bijgevolg overeind.

3.1.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd)

Voor wat betreft deze problematiek, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de aanvullende nota van verweerder blijkt niet dat over voormelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Het blijkt niet dat terugkeerders uit het Westen automatisch worden vervolgd of het risico lopen op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

Verzoeker gaat in het verzoekschrift totaal niet in op bovenvermelde overwegingen en brengt geen individuele elementen aan inzake de problematiek van verwestering

In de door verzoeker ingediende aanvullende nota kan worden gelezen dat hij zijn integratie in België wil aantonen. Hij wijst enerzijds op verschillende rapporten die volgens hem het verhoogd risico op vervolging door de taliban weergeven omwille van gepercipieerde verwestering. Anderzijds verwijst hij naar de bij de nota gevoegde stukken. Het betreft een *“Deelcertificaat Open Alfa 2”*, opgesteld op 26 juni 2023 door het Centrum voor Basiseducatie Limburg, waarin wordt gesteld dat verzoeker de betrokken module met vrucht heeft beëindigd. Verder wordt een *“Bijlage bij het arbeidscontract van 1/12/2023”* gevoegd, afgesloten op 29 augustus 2024 tussen DPD en verzoeker waarin een bepaald uurrooster wordt afgesproken. Het betreft deeltijds werk. Ten slotte werd bij de aanvullende nota een getuigen-verklaring gevoegd van een persoon van wie de Raad, gelet op de inhoud van zijn verklaring, aanneemt dat het een collega bij DPD betreft. Hierin wordt kort gesteld dat verzoeker zeer vriendelijk en behulpzaam is, zeer vlot Engels spreekt en zijn best doet om Nederlands te leren. De collega kan altijd rekenen op verzoekers hulp en medewerking en verzoeker heeft hem ook geholpen om de inhoud van de job uit te leggen en aan te leren tijdens diens eerste werkdagen. Verzoeker wordt door de collega beschouwd als een zeer goede aanwinst binnen het bedrijf.

Verzoeker verklaarde ter terechtzitting, waar hij de hulp van een tolk nodig had, dat hij naast het werk, aan sport doet (gym, cricket), dat hij taallessen volgt, dat hij met vrienden samenkomt en praat; het betreft leeftijdgenoten, zowel Afghanen, Belgen als andere nationaliteiten, waarbij ze praten over het dagelijks leven.

Uit dit alles kan hoogstens blijken dat verzoeker werkwilgig is – wat lovenswaardig is – en daarnaast zijn vrije tijd nuttig probeert in te vullen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker dan wel verkondigt dat hij taallessen volgt, maar ten bewijze hiervan geen enkel stuk neerlegt dat dateert van na juni 2023. Wat er ook van zij, wat verzoeker neerlegt en verklaart kan er niet op wijzen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Er kan nergens uit worden afgeleid dat verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft die een uiting is van oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Hierbij stipt de Raad aan dat verzoeker Afghanistan heeft verlaten 10 tot 15 dagen na de machtsvername, dus rond augustus 2021. Verzoeker heeft tot ongeveer de leeftijd van 19 jaar in Afghanistan verbleven. Hij heeft het land immers verlaten in augustus 2021 en hij is geboren op 1 augustus 2002. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verder is verzoekers verblijf in België sinds juni 2022, in casu twee jaar en vier maanden, niet van een zodanig lange duur dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn vader in Afghanistan, dit eenmaal per week via whatsapp (CG, gehoorverslag p. 8). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dit. Hij moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actuele heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

Kan niet tot een ander oordeel leiden: de algemene verwijzing naar verschillende rapporten in de aanvullende nota, die bovendien een oude periode overspannen van april 2016 tot augustus 2020, toen er nog geen sprake was van een machtsovername door de taliban.

Kan evenmin tot een ander oordeel leiden: de overtuiging van de raadvrouw dat het wel degelijk om verwestering gaat en dat er niet veel nodig is voor de taliban om verzoeker in combinatie met de feiten die zijn uiteengezet in het asielrelaas, te beschouwen als “zina”. Hierboven blijkt dat verzoekers asielrelaas waaraan hij een vrees voor vervolging door de taliban koppelt, niet geloofwaardig is. De Raad wijst er ten overvloede nog op dat hij niet inziet hoe verzoekers gedragingen zouden kunnen worden beschouwd als ‘zina’, d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen (“*Zina concerns illicit sexual relations, adultery, pre-marital sex*”, EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, p. 53; zie ook p. 145 van dit rapport: “*Zina: A criminal offense in Islamic law referring to unlawful sexual intercourse, fornication or adultery*”).

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de aangereikte informatie in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van verweerder van 12 september 2024, blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op het gestelde in punt 3.1., kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 (p. 101: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die zeker en vast precair is, overwegend wordt veroorzaakt door het handelen of nalaten van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij zoals gezegd nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar.

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten. Kernpunt is dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit de recentste informatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder kan niet worden afgeleid dat hier heden anders moet worden over geoordeeld. Immers blijkt uit de aangereikte informatie globaal dat sinds de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk zijn afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker kan aan het voorgaande geen afbreuk doen door op algemene wijze kanttekeningen te plaatsen bij de actualiteit van de informatie waarop EUAA zich in zijn analyse van april 2022 baseert. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat verweerder in de bestreden beslissing voor wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie duidelijk stelt dat de *“EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023”* in rekening worden genomen. Alleszins heeft verweerder een aanvullende nota neergelegd waarbij hij zoals reeds gezegd de recentste beschikbare landeninformatie meeneemt. Op p. 10 van de *“EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024”* kan worden gelezen: *“This update is primarily based on country of origin information concerning the period from 1 July 2022 to 31 January 2024 unless differently specified”* [Deze update is voornamelijk gebaseerd op informatie over het land van oorsprong voor de periode van 1 juli 2022 tot en met 31 januari 2024, tenzij anders vermeld]. Hieruit blijkt zoals gezegd niet dat een andersluidende beoordeling van de veiligheidssituatie zich opdringt.

Er kunnen over de veiligheidssituatie in Afghanistan vele bladzijden worden geschreven en de verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat het gebruik van actuele informatie *“des te belangrijker is”*. Kernvaststelling is echter dat de meest recente informatie niet wijst op nieuwe tendensen of geografische

veranderingen in het conflict en dat dit zeker niet kan worden afgeleid uit het samenraapsel aan (oude) informatie die de verzoekende partij bijbrengt in haar verzoekschrift

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Kaboel. Uit de recentste beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024.

Verzoeker brengt geen dergelijke individuele elementen aan.

Verzoeker toont nergens concreet aan dat er thans landeninformatie beschikbaar is die maakt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onterecht is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Verzoekers andersluidende overtuiging kan bezwaarlijk tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CG noodzakelijk maken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

Dat de situatie economisch en humanitair en op het vlak van mensenrechten erop achteruit gaat in Afghanistan wordt niet betwist en hierover kunnen vele bladzijden worden geschreven, maar de nood aan internationale bescherming moet individueel worden aangetoond. Uit de aangereikte landen-informatie blijkt zeker dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA